

Агата Крісті є одним із найбільш популярних авторів усіх часів, адже її твори, які друкуються всіма мовами світу, за накладом поступають лише Біблії та доробку Шекспіра. Понад мільярд примірників творів письменниці продано англійською мовою, а ще мільярд — у перекладах іноземними мовами. Вона — авторка вісімдесяти детективних романів та збірок оповідань, дев'ятнадцяти п'єс, двох автобіографій, а також шести романів, написаних під псевдонімом Мері Вестмейкот.

Уперше Агата Крісті спробувала себе в жанрі детективної літератури, коли працювала в шпиталі під час Першої світової війни. Саме тоді вона створила у своєму дебютному романі «Таємнича подія у Стайлзі» нині вже легендарний образ Еркюля Пуаро. У романі «Вбивство в церковному домі», опублікованому в 1930 р., письменниця відрекомендувала читачам іще одного популярного детектива — міс Джейн Марпл. Здобули популярність й інші її персонажі — подружжя борців зі злочинцями Томмі й Тапенс Бересфорди, приватний детектив Паркер Пайн і представники Скотленд-Ярду — старший офіцер поліції Бетл та інспектор Джем.

За мотивами багатьох романів та новел Агати Крісті було створено п'єси, знято кінофільми й телесеріали. Вистава за «Пасткою на мишей» — найславетнішою п'єсою письменниці — уперше відбулася в 1952 р. і має найдовше сценічне життя з-поміж новітніх театральних постановок. До найвідоміших кінофільмів за мотивами творів Агати Крісті належать «Вбивство в Східному експресі» (1974) і «Смерть на Нілі»

(1978), у яких Еркюля Пуаро грають Алберт Фінні та Пітер Устинов відповідно. На телеекрані Еркюля Пуаро найуспішніше втілив Дейвід Суше, а міс Марпл — Джоун Гіксон, Джералдіна Мак-Івен і Джулія Маккензі.

Агата Крісті спочатку була одружена з Арчибалдом Крісті, а потім — з археологом сером Максом Молловеном, якого часто супроводжувала в різноманітних експедиціях, згодом описуючи побачені місцевості у своїх творах.

У 1971 р. письменниця здобула один із найвищих титулів у Великій Британії — Дами Британської Імперії. Померла письменниця в 1976 р. у віці вісімдесяти п'яти років. Сто двадцятий рік від її народження врочисто відзначався в усьому світі 2010 року.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Місіс Макгілікаді, важко відсапуючись, ішла по платформі, намагаючись не відстати від носія, якому довірила валізу. Місіс Макгілікаді була низенька й гладка, а носій — високий і ступав широкими кроками. До того ж місіс Макгілікаді несла чималу кількість пакунків — різдвяні подарунки, які накупила. Тому перегони були нерівними, і носій уже завернув за ріг платформи, тоді як місіс Макгілікаді досі пленталася по її прямій частині.

На першій платформі людей було ще не так багато, бо потяг щойно відійшов, але на нічийній землі за нею натовп утворював справжню круговерть, поспішаючи в кількох напрямках водночас: у підземку та з підземки, до камер схову, чайних кімнат, довідкового бюро, до таблиць із розкладом потягів, які відбували й прибували, до зовнішнього світу.

Місіс Макгілікаді та її пакунки штовхали в усі боки й з усіх боків, але нарешті вона дійшла до входу на третю платформу й поклала один пакунок собі під ноги, поки шукала в сумочці квиток, що надавав їй право пройти на платформу повз суворого залізничника в уніформі, який стояв на вході.

У цю мить голос, хрипкий, але досконало поставлений, заговорив у неї над головою.

— Потяг, який стоїть на третій платформі, — повідомив їй голос, — відбуває о четвертій годині п'ятдесят хвилин до станції Чедмаут із зупинками в Брекгемптоні, Мілчестері, Вейвертоні, Карвіл Джанкшені, Роксетері. Пасажирів, які їдуть до Брекгемптона й Мілчестера, просимо сідати в останній вагон. Пасажири до Вейнкея мають зробити пересадку в Роксетері.

Пролунав клік, і голос замовк, а потім знову озвався, повідомивши, що на дев'яту платформу о четвертій годині тридцять п'ять хвилин прибуває потяг із Бірмінгема й Волвергемптона.

Місіс Макгілікаді знайшла свій квиток і показала його. Залізничник на вході до платформи пробив його й пробурмотів:

— Праворуч — у хвості потяга.

Місіс Макгілікаді побралася сходами вгору на платформу й знайшла свого носія, що зі змученим виглядом дивився в порожнечу, стоячи біля дверей вагона третього класу.

— Ось ваш вагон, леді.

— Я їду в першому класі, — повідомила його місіс Макгілікаді.

— Ви мені цього не сказали, — пробурчав носій, зневажливо ковзнувши поглядом по її картатому, схожому на чоловіче твідовому пальті.

Місіс Макгілікаді, яка йому це *сказала*, не стала, проте, сперечатися. Вона надто засапалася.

Носій підняв валізу й поніс її до сусіднього вагона, де місіс Макгілікаді влаштувалася вельми зручно, сама-одна на весь вагон. Потяг о 4:50 не користувався особливою популярністю, пасажир першого класу віддавали перевагу або швидшому ранішньому експресові, або потягові, який відходив о 6:40, бо в ньому був вагон-ресторан. Місіс Макгілікаді подала носієві його чайові, які той прийняв із розчаруванням, явно вважаючи, що такі чайові мають давати пасажир третього класу, а не першого. Проте місіс Макгілікаді, хоч і готова витратити гроші на зручну поїздку після нічної подорожі з півночі та гарячкової біганини по крамницях протягом цілого дня, ніколи не була прихильницею екстравагантного роздавання чайових.

Вона вместилася на м'яких подушках і розгорнула журнал. Через п'ять хвилин паровоз засвистів, і потяг рушив. Журнал

вислизнув із руки місіс Макгілікаді, її голова впала набік, і через три хвилини вона вже спала. Проспала вона тридцять п'ять хвилин і прокинулася зі свіжою головою. Поправивши капелюха, що зсунувся набік, вона випросталася й подивилася з вікна на навколишній краєвид, який встигала побачити. Було вже зовсім поночі цього похмурого й туманного грудневого дня — до Різдва залишалось тільки п'ять днів. Лондон був темний і похмурий, сільська місцевість здалася їй не кращою, хоч іноді вона весело спалахувала пучками яскравого світла, коли потяг на великій швидкості проминав містечка та станції.

— Останній чай на сьогодні, — повідомив провідник, несподівано розчинивши двері з коридору й з'явившись у них, наче джин.

Місіс Макгілікаді вже пила чай у великому універмазі. На ту хвилину їй не хотілось ані їсти, ані пити. Провідник пішов далі по коридору, повторюючи свій монотонний крик. Місіс Макгілікаді подивилася на полицю, де лежали її пакунки, зі справжньою втіхою в погляді. Рушники для обличчя були саме такої ціни й такі м'які, як їй хотілося, «космічна рушниця» для Роббі й кролик для Джин були надзвичайно високої якості, а вечірня жакетка цілком задовольняла її саму: тепла, проте елегантна. А пуловер для Гектора... Місіс Макгілікаді не переставала подумки захоплюватися своїм розумом і практичною розважливістю у виборі подарунків.

Її задоволений погляд обернувся до вікна, повз нього прошелестів на великій швидкості потяг, який ішов назустріч, шибки у вікнах задеренчали й примусили її стрепенутися. Потяг, у якому їхала місіс Макгілікаді, постукуючи на стрілках, проминув станцію.

Потім несподівано він почав стишувати хід, певно, підкоряючись сигналу семафора. Протягом кількох хвилин він повз

уперед, потім зупинився, через короткий час знову рушив далі. Їх проминув ще один зустрічний потяг, хоч і не з таким оглушливим брязкотом, як перший. Потяг, у якому їхала місіс Макгілікаді, знову став набирати швидкість. У ці хвилини ще один потяг, який тепер їхав у тому самому напрямку, що й вони, став швидко наближатися до них, і в якусь мить навіть здалося, що два потяги зіштовхнуться. Потім деякий час вони їхали паралельно: то один їхав трохи швидше, то другий. Місіс Макгілікаді дивилася зі свого вікна, намагаючись зазирнути у вікна навпроти. Більшість фіранок були опущені, але іноді в тих вагонах можна було бачити пасажирів. Другий потяг був не дуже наповнений, і багато вагонів були зовсім порожні.

У ту мить, коли стало здаватися, що обидва потяги стоять на місці, фіранку у вікні одного з вагонів підкинуло вгору, наче поривом вітру. Місіс Макгілікаді зазирнула в освітлений вагон першого класу, який був від неї на відстані лише кількох футів.

Вона судомно хапнула ротом повітря й підхопилася на ноги.

Стоячи спиною до вікна й до неї, якийсь чоловік стискав руками горло жінки, що дивилася на нього, і повільно та невблаганно душив. Очі в неї вибалушилися з очниць, обличчя було червоне й налите кров'ю. Поки місіс Макгілікаді дивилася, приголомшена й зачарована, настав кінець; тіло жінки обм'якло й посунулося вниз у його руках.

У цю мить поїзд місіс Макгілікаді знову пригальмував, а другий став набирати швидкість. Він поїхав уперед і через хвилину або дві зник із виду.

Рука місіс Макгілікаді майже підсвідомо вхопилася за шнур стоп-сигналу, але потім завагалася. Який сенс було зупиняти поїзд, у якому їхала вона сама? Жахіття, яке вона бачила так близько перед собою, та незвичні обставини паралізували її тіло. Треба було негайно вжити якихось заходів — але яких?